

ще се накажешъ ако не прѣдпозванъ. — Байнито Василь, за да раскрие и той на нѣкой, свой вѣренъ, отиде при Христо Николчовъ. Този лукавийтъ, като чу такива новости отъ байнито, прѣстори се, че и той ги знае, и като ги изслуша, вечерята кжсно повика учителтъ, Атанасъ Стидовски, когото напои, и го испита. А. Стидовски изказа всичко щото е чулъ и видѣлъ. Х. Николчовъ, кжсно запали фенерътъ си и отиди да повика Вълка Митювъ и Христу Вавата на които раскри, що е чулъ отъ байнито и отъ А. Стидовски, послѣ отидаха у чорбаджията Гиню Мезювъ и му казаха: — знаешъ ли чорбаджи, че селото ни на огнь гори? ний додахме да ти кажемъ че тѣзи чапкъни които сж дошле въ селото ни на такива святи дни, то било да ни запалятъ селото, като надххали и нашитѣ младѣжи —. Чорбаджията очуденъ каза: — какво е то джанамъ? — какво е станало? — Повикайте учителтъ да ти раскаже — казаха тѣ. — Я повикайте кихаята отъ конаку, извика чорбаджийтъ, — да видиме каква е тѣзи работа —. Вълко Митювъ повика кихаята Циганинъ, когото пратиха да намѣри учителтъ, който слѣдъ малко дойде. — Абе да-скале—? каза му чорбаджийтъ, — какво сте правили и за какво сте сж събирали удѣдови Стоянови Кукумявката? — Повикахани тамъ синъ му и иоще единъ Сливенецъ, да ни четжтъ едно писмо съ единъ голѣмъ михюръ и имаше асланъ въ срѣдата, които казаха, че биле испроводени отъ комитету да ся приготвяме синца за да ся биемъ съ царщината, отговори учителтъ — „Я глѣдай умъ, — каза му чорбаджийтъ, — да ни си пилъ? махни са отъ тукъ, азъ не слушамъ такива пиенски приказки —. Учителтъ изхоканъ, стана та си отиди. Х. Николчовъ (прѣкоренъ хайдутовъ) твърдеше, че това е дѣйствително тѣй и за увѣрене прѣдстави за да се пови-